



Arrest

nr. 129 092 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 22 mei 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juni 2012 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Op 23 juni 2012 stelde verzoeker een beroep in tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juni 2012 werd op 5 juli 2012 aangevochten met een beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14 december 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de verzoekende partij bij arrest nr. 93 603 de afstand van het geding vastgesteld.

Op 4 september 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 18 september 2012 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in, die beide werden verworpen bij arrest nr. 117 810 van 29 januari 2014.

Op 1 oktober 2012 diende verzoekende partij tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 november 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en werd verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten met inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij op 14 februari 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 maart 2013 werd de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 november 2012 ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken. Tevens werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – model B) ingetrokken. Op 7 mei 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de verzoekende partij bij arrest nr. 102.515 de afstand van het geding vastgesteld in het beroep tegen de beslissing van 13 november 2012 die werd aangevochten bij verzoekschrift van 14 februari 2013.

Op 27 mei 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 oktober 2010 onontvankelijk verklaard en werd verzoekende partij. Eveneens op 27 mei 2013 werd de verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten met inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies.

Tegen deze beslissingen heeft verzoeker een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 113 381 van 6 november 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het annulatieberoep verworpen. Tegen dit arrest heeft verzoeker een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Dit leidde tot arrest nr. 227.898 van 26 juni 2014 waarin het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gedeeltelijk wordt vernietigd, namelijk voor zover dit arrest het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 april 2013 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd verwerpt. Voor het overige wordt het cassatieberoep verworpen.

Op 13 maart 2014 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 13 maart 2014 beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat aan verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 74/14 :

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3... jaar dat hem betekend werd op 21/09/2012”.

2. Over de ontvankelijkheid

Geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden

onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, wegens een gebrek aan belang aangezien de bestreden beslissing voortvloeit uit een gebonden bevoegdheid, dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “*Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van het consequentiebeginsel Schending artikel 3 EVRM Schending artikel 13 EVRM Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 13 maart 2014, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 3 en 13 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning): (...)

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij. Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing. Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen. Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.² Dit is tevens de reden waarom een cassatieprocedure werd opgestart bij de Raad van State. Deze procedure is nog steeds hangende.”

3.2. De Raad leest in het betoog geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 13 EVRM alsmede het “consequentiebeginsel” zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Kernbetoog van verzoeker is dat de bestreden beslissing, gelet op de inleidende zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die verwijst naar meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal

verdrag, diende te motiveren aangaande “*alle elementen*” waarover de verwerende partij beschikte “*onder meer*” door het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit betoog behelst eerder de formele motiveringsplicht dan de materiële motiveringsplicht. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij diende te motiveren aangaande de aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar waar er voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing een beslissing getroffen werd aangaande deze aanvraag, namelijk op 27 mei 2013. Deze beslissing is bekleed met het privilège du préalable totdat ze vernietigd wordt. Verwerende partij mag dan ook uitgaan van de geldigheid ervan en dient derhalve niet meer te motiveren aangaande elementen betreffende artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die reeds beantwoord werden, zelfs niet indien ondertussen een cassatieberoep werd ingediend tegen het arrest van de Raad nr. 113 381 waarbij het beroep dat onder meer ingediend werd tegen de beslissing genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verworpen werd. Ondertussen volgt uit het in punt 1 vermelde arrest van de Raad van State nr. 227.898 van 26 juni 2014 dat de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet definitief is. Voor zover verzoekende partij nog een motivering in de bestreden beslissing verwachtte aangaande “*andere elementen*” in het licht van de inleidende zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, komt het haar toe dit te specificeren, quod non. Het komt de Raad niet toe om dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. In een tweede middel werpt verzoeker opnieuw de schending op van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.2.1. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel. Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient saisi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.”

3.5. Waar verzoeker een uitgebreid betoog voert aangaande de beweegredenen om het thans voorliggende beroep in te stellen, dient de Raad op te merken dat hij daar akte van neemt. De Raad verwijst naar punt 2. Verzoeker kan al zijn rechten doen gelden bij het aanvechten van de bestreden beslissing. Waar verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden acht omdat hij niet weet waarheen verwerende partij hem op gedwongen wijze zou terugleiden, acht de Raad dit betoog niet dienstig. Ten eerste kan verzoeker niet voorhouden niet te weten wat de eventuele bestemming zou zijn bij een gedwongen tenuitvoerlegging, gelet op het feit dat de bestreden beslissing duidelijk vermeldt, “nationaliteit: Bangladesh”. Voorts is het betoog hypothetisch van aard. De bestreden beslissing verplicht verzoeker tot niet meer dan het verlaten van het Schengengrondgebied en verplicht hem niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoekers betoog gaat ten onrechte uit van een gedwongen tenuitvoerlegging, waarvan op dit ogenblik geen indicatie is, minstens toont verzoeker dit niet aan en het veronderstelt tevens dat verzoeker op dat moment geen aanvechtbare beslissing meer zou ontvangen om zijn rechten te doen gelden, terwijl verwerende partij in dit geval courant bijlagen 13septies uitreikt die wel degelijk aanvechtbaar zijn bij de Raad via een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker geeft voorts zelf toe dat zijn situatie niet identiek is aan de omstandigheden die aan de grondslag lagen van het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen. Kern van deze zaak betreft immers het daadwerkelijk beroep voor afgewezen asielzoekers die zich aan de grens bevinden en het feit dat kopies van attesten van het UNHCR-vluchtelingenkantoor in Delhi, ten onrechte werden verworpen zonder diepgaand onderzoek. In casu blijkt uit niets dat dergelijke topics ook verzoekers zaak kenmerken. Waar verzoeker voorts nog richtlijnen ontvouwt voor de wetgever en de verwerende partij om zich in lijn te stellen met het arrest Singh, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen. Het komt hem niet toe om dergelijke richtlijnen op hun opportuniteit te gaan beoordelen. Waar verzoeker opnieuw de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft in zijn betoog aangaande een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, volstaat het te verwijzen naar wat hierboven reeds gesteld werd inzake de beslissing over deze aanvraag.

Het tweede middel is ongegrond.

3.6. In een derde middel werpt verzoeker op, “Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur, Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.3.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.3.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden”.

3.7. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat ook de overheidsinstanties van de lidstaten gebonden zijn door het hoorrecht, zoals vastgesteld in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). Verzoeker toont met zijn theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht het bestaan niet aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waarbij qua invulling naar het voorafgaande kan verwezen worden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA